

Sygn. akt *III AUa 2/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska (spr.)

Sędziowie: SSA Marek Borkiewicz

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 9 października 2014 r. sygn. akt VII U 4761/13

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Marek Borkiewicz
-------------------------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lipca 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., sprostowaną postanowieniem z dnia 21 lipca 2014 roku znak (...) w zakresie nazwiska ubezpieczonej, stwierdził, że **B. P.** jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek za miesiąc marzec 2005 r. i sierpień 2006 r. na ubezpieczenie zdrowotne.

Od powyższej decyzji, odwołała się B. P., domagając się jej zmiany w części obejmującej zadłużenie z tytułu nieopłaconej składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc sierpień 2006 r. Odwołująca podała, że zapłaciła należną składkę w kwocie 166,66 zł w dniu 14 września 2006 roku w Urzędzie Pocztowym (...), na dowód czego dołączyła do odwołania kopię dowodu wpłaty, równocześnie informując, że posiada oryginał tego dokumentu. Zdaniem odwołującej żądanie ponownej zapłaty w/w kwoty ze strony organu rentowego jest całkowicie bezzasadne.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację prawną i faktyczną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że w bazie Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS brak jest danych potwierdzających dokonanie wskazanej przez odwołującą w/w wpłat. Nadto pozwany podniósł, że po zapoznaniu się z załączoną do odwołania kopią dowodu wpłaty za miesiąc sierpień 2006 r. z dnia 14 września 2006 r., dokonał ponownej weryfikacji według wszystkich parametrów widocznych na przedłożonym dokumencie i stwierdził brak kwestionowanej wpłaty. Pozwany wskazał także, iż ustalił w Departamencie Finansów Funduszy, że wpłata taka nie wpłynęła na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. wydanym w sprawie prowadzonej pod sygnaturą VII U 4761/13 Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję częściowo w ten sposób, że ustalił, iż odwołującą B. P. nie ma zadłużenia wobec ZUS z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne za sierpień 2006 roku w kwocie 166,66 zł oraz nie ma obowiązku zapłaty ustawowych odsetek od tej kwoty za okres od 26 września 2006 r. (pkt 1 wyroku), w pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie (pkt 2 wyroku) oraz kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu rentowego obciążył ZUS I Oddział w P. w zakresie poniesionym (pkt 3 wyroku).

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

B. P., urodzona w dniu (...), z zawodu jest lekarzem. Odwołująca prowadzi od 1994 r. pozarolniczą działalność gospodarczą z siedzibą w P. na podstawie uprawnienia wydanego przez (...) Izbę Lekarską Nr (...), jako osoba fizyczna w zakresie usług medycznych i jest zobowiązana do opłacania jedynie składek na ubezpieczenie zdrowotne za każdy miesiąc ubezpieczenia z uwagi na ustalone prawo do emerytury.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r., doręczonym w dniu 13 maja 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w P. zawiadomił odwołującą o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości zadłużenia składek na ubezpieczenia zdrowotne za okres od 03/2005 r. do 08/2006 r., które nie zostały przekazane na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na pismo pozwanego organu rentowego odwołująca pismem z dnia 20 maja 2013 r. wyjaśniła, że składka za miesiąc marzec 2005 r. została opłacona w dniu 14 kwietnia 2005 r., natomiast składka za miesiąc sierpień 2006 r. została opłacona w dniu 14 września 2006 roku. Obu wpłat dokonano w Urzędzie Poczтовым (...). Odwołująca podała także, że wszystkie składki opłaca na bieżąco.

W dniu 5 lipca 2013 r. pozwany organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, na podstawie, której stwierdził, że odwołująca, jako płatnik składek zalega z zapłatą składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc 03/2005 r. w kwocie 162,43 zł (termin płatności 11 kwietnia 2005 r.) i odsetek za zwłokę naliczonych do dnia wydania decyzji w kwocie 164,00 zł oraz składki za miesiąc 08/2006 r. w kwocie 166,66 zł (termin płatności 11 września 2006 r.) i odsetek za zwłokę naliczonych do dnia wydania decyzji w kwocie 140,00 zł. Odsetki od kwoty składki za miesiąc 08/2006 r. zostały obliczone systemowo od kwoty 166,66 zł na dzień wydania decyzji, w kwocie 140,00 zł w wysokości 11,5% za okres od 12 września 2006 r. do 14 grudnia 2008 r. oraz 13% za okres od 15 grudnia 2008 r. do 5 lipca 2013 r.

Do odwołania od powyższej decyzji B. P. załączyła kopię dowodu wpłaty stanowiącego potwierdzenie opłacenia składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc 08/2006 r. w kwocie 166,66 zł. dokonanej w dniu 14 września 2006 r. w Urzędzie Poczтовым (...) w P.. Na dowodzie wpłaty figuruje numer rachunku bankowego ZUS, kwota, dane personalne odwołującej, NIP płatnika składek, typ drugiego identyfikatora płatnika składek, określenie daty opłaconej składki.

Po przedłożeniu przez ubezpieczoną notarialnie poświadczoną kopii dowodu wpłaty z dnia 14 września 2006 r. organ rentowy podjął kilkakrotnie próbę ponownej weryfikacji spornej wpłaty według wszystkich parametrów widocznych na przedłożonym dokumencie i wskazywał, że przedmiotowa wpłata nie wpłynęła na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

B. P. nie otrzymała z Urzędu Pocztowego zwrotu kwoty 166,66 zł opłaconej przelewem we wrześniu 2006 roku. Ponownie opłaciła składkę na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc marzec 2005 r., ponieważ nie dysponowała dowodem wpłaty potwierdzającym uiszczenie składki za ten okres i nie miała możliwości uzyskania potwierdzenia w placówce, która przyjęła od niej wpłatę.

Odwołująca aktualnie nie posiada zadłużenia wobec ZUS z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Okręgowy wskazał na podstawie, jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny i ocenił zgromadzony materiał dowodowy a także zeznania odwołującej, które uznał w pełni za wiarygodne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie B. P. zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy stwierdził, że z uwagi na fakt, iż odwołująca B. P. w swoim odwołaniu i na rozprawie w dniu 3 lipca 2014 r. podała, iż nie kwestionuje faktu istnienia zaległości oraz jej wysokości względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc marzec 2005 r., wskazanej w treści zaskarżonej decyzji, lecz domaga się jej zmiany w części obejmującej zadłużenie z tytułu nieopłaconej składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc sierpień 2006 r., przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie czy pozwany prawidłowo określił należność odwołującej z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc sierpień 2006 r. na kwotę 166,66 zł. wraz z odsetkami za zwłokę od tej kwoty.

Sąd Okręgowy wskazał na określone w art. 46 ust 1 i art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (w brzmieniu obowiązującym od 1.01.2006 r. do 31.12.2013 r.) zasady na podstawie, których winna być uiszczana przez płatnika składek składka na ubezpieczenia społeczne w tym na ubezpieczenie chorobowe.

Mając na względzie treść przywołanych przepisów, Sąd Okręgowy stwierdził, że postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało w sposób niezbity, że odwołująca dokonała wpłaty gotówkowej tytułem składki za sierpień 2006 roku w urzędzie pocztowym w dniu 14 września 2006 r. i nie ma podstaw do twierdzenia, że kwota ta nie została przekazana do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Na druku wpłaty należności z tytułu składek dokonywanych przelewem na rachunek bankowy wpisano: wysokość wpłaty, oznaczono miesiąc, za który jest opłacana składka, podano również nazwę, NIP i REGON płatnika – wpisano w tym dokumencie zatem dane, o których mowa w art. 35 ust 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, że zgodnie z art. 45 ustawy z dnia z dnia 12 czerwca 2003 r. prawo pocztowe (Dz.U.2008.189.1159 j.t.) obowiązującej w dacie dokonywania przelewu przez odwołującą - potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę operatora publicznego ma moc dokumentu urzędowego. Tym samym wobec przedłożenia przez odwołującą, oryginału dowodu polecenia przelewu spornej składki, w ocenie Sądu Okręgowego powstało domniemanie dokonania tej wpłaty przez odwołującą, które nie zostało obalone przez stronę pozwaną. Organ rentowy po otrzymaniu poświadczanego notarialnie dowodu wpłaty nie dostarczył bowiem dowodów przeciwnych, tj., że składka zdrowotna za miesiąc sierpień 2006 r. nie została zaewidencjonowana, w szczególności nie wykazał, iż wpłata ta została ubezpieczonej zwrócona. Tym samym dokument przedstawiony przez odwołującą na rozprawie w dniu 3 lipca 2014 roku w oryginale skutecznie podważa twierdzenie organu rentowego o braku wpłaty kwoty 166,66 zł.

Wypowiadając się z kolei w przedmiocie ustalonych przez organ rentowy odsetek Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy systemowej w brzmieniu z okresu, którego dotyczyła składka za miesiąc sierpień 2006 roku, odsetki pobierane są przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na zasadach i w wysokości określonej w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2005 roku w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. z 2005 roku, Nr 165, poz. 1373). Odsetki za zwłokę naliczane są począwszy od dnia następującego po określonym w art. 47 ust. 1 ustawy systemowej dniu, w którym upływa termin płatności składek, do dnia zapłaty zaległych składek łącznie lub do dnia złożenia wniosku o zastosowanie ulgi, o ile zostanie on pozytywnie

rozpatrzony. Sąd Okręgowy uznał, że wskazana zasada dotycząca naliczania odsetek za zwłokę znajdzie zastosowanie także w przypadku odwołującej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołująca nie ma obowiązku zapłaty ustawowych odsetek za zwłokę od kwoty 166,66 zł. począwszy od 26 września 2006 roku. Terminem regulowania należności z tytułu składek pobieranych przez organ rentowy jest dzień zapłaty gotówki na rachunek tego organu. W rozpoznawanej sprawie odwołująca dokonała wpłaty w dniu 14 września 2006 roku za pośrednictwem urzędu pocztowego, od tego dnia placówka powinna najdalej do 25 września przekazać zlecenie płatnicze na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stąd przyjęta data 25 września 2006 roku, jako data wpływu kwoty 166,66 zł na konto ZUS.

Reasumując Sąd Okręgowy, w oparciu o powyższe rozważania prawne i faktyczne oraz na podstawie w/w przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uznał, że zaskarżoną decyzję organu rentowego należało zmienić w zaskarżonej części, poprzez zwolnienie odwołującej z obowiązku uregulowania składki za miesiąc sierpień 2006 r. w kwocie 166,66 zł. wraz z odsetkami od tej kwoty za okres od 26 września 2006 r. O powyższym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 1 wyroku.

Z uwagi na to, że odwołująca uiszczyła składkę na ubezpieczenie zdrowotne za sierpień 2006 roku po terminie - dlatego jest zobowiązana do uiszczenia odsetek od kwoty 166,66 zł za okres, kiedy pozostawała w zwłocę z zapłatą tej składki - tj. od 12 września 2006 roku do 25 września 2006 roku i dlatego Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, z uwagi na brak podstaw do jego uwzględnienia.

Rozstrzygając w punkcie 3 wyroku o kosztach, Sąd Okręgowy wskazał, że kierował się zasadą wyrażoną w treści art. 100 zd 2 k.p.c., zgodnie, z którą Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczej części swego żądania. W sprawie odwołująca nie poniosła żadnych kosztów sądowych, brak było zatem podstaw do zasądzenia ich zwrotu na jej rzecz. Z kolei pozwanemu organowi rentowemu, jako stronie przegrywającej nie przysługiwało prawo domagania się zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Dlatego Sąd Okręgowy kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu rentowego obciążył Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. w zakresie przez niego poniesionym.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P..

Zaskarżając wyrok w całości organ rentowy zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 47 ust 1 – 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez stwierdzenie, iż odwołująca nie ma zaległości z tytułu nieopłaconej składki na Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego za sierpień 20106 r., a tym samym przyjęcie, iż brak możliwości zidentyfikowania wpłaty odwołującej na ten fundusz obciąża oddział;
- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż odwołująca przedkładając dowód wpłaty nie zalega z zapłatą składki na FUZ za sierpień 2006 r., a więc, że brak możliwości zidentyfikowania tej wpłaty obciąża Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślał, że jego zdaniem norma ustalona w art. 47 ust 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych znajduje zastosowanie niezależnie od przyczyn niemożności dokonania identyfikacji danej płatności, tzn. bez względu na to, czy taka sytuacja jest skutkiem błędu płatnika składek, nawet niezawinionego, czy też instytucji obsługującej wpłatę. Niemożność zidentyfikowania wpłaty może być wynikiem błędu instytucji obsługującej wpłatę - banku lub urzędu pocztowego, – co jednak nie powinno obciążać organu rentowego. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie dokonana wpłata nie została zapisana na koncie płatnika, co oznacza – wobec treści art. 47 ust 7 ustawy systemowej, - że nie można obciążać Oddział ZUS brakiem możliwości zidentyfikowania tej wpłaty i nie może to powodować ujemnych następstw dla Oddziału ZUS.

Mając powyższe argumenty na uwadze organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu odpowiadał prawu i argumenty pozwanego nie znalazły żadnego uzasadnienia.

W pierwszej kolejności, mając na względzie podniesiony zarzut naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny wskazuje, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to, bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Apelujący organ rentowy powyższego w przedmiotowej sprawie nie wykazał, nie jest bowiem wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu oraz wyprowadzania z nich odmiennych, niż sąd wniosków. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wyprowadzaniu przez sąd wniosków z zebranego materiału dowodowego, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, sąd nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. wyrażenie przez apelującą dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji i przedstawienie własnej oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że Sąd pierwszej instancji właściwie skoncentrował materiał dowodowy, który ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia. Wszechstronnego, a więc polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd Apelacyjny w dokonanej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego nie dopatrywał się żadnych nieprawidłowości, które mogłyby stanowić podstawę apelacji. Tym samym w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy w żadnej mierze nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c., albowiem sędziowska ocena materiału dowodowego dokonana została w sposób prawidłowy. Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z twierdzeniami Sądu Okręgowego zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia i przyjmuje je za własne.

Na akceptację zasługują również wywody prawne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd interpretacja przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (w brzmieniu obowiązującym od 1.01.2006 r. do 31.12.2013 r. – tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm. – dalej ustawa systemowa).

Istota sporu w przedmiotowej sprawie, z uwagi na treść zarzutów podniesionych w apelacji, sprowadzała się do ustalenia, czy w stanie faktycznym zastosowanie znajdzie treści art. 47 ust. 7 przywołanej ustawy systemowej. Organ rentowy twierdził, iż z treści tego przepisu wprost wynika, że brak możliwości identyfikacji danej płatności, - tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, bowiem organ rentowy nie odnotował na swoim rachunku wpłaty dokonanej przez odwołującą tytułem opłaty z składkę na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc sierpień 2006 r. – w żaden sposób nie może negatywnie obciążać ZUS. Z kolei Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro bezspornie odwołująca dokonała płatności, na dowód czego przedłożyła oryginał potwierdzenia zapłaty, należy przyjąć, że wpłata została dokonana i odwołująca zwolniona jest z obowiązku ponownego uiszczenia składki na ubezpieczenie chorobowe za sierpień 2006 r. Nawet, jeśli bowiem dokonana wpłata nie wpłynęła na stosowny rachunek organu rentowego, to w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że wpłata została dokonana w sposób prawidłowy i brak odnotowania tej wpłaty na rachunkach organu rentowego nie powinien negatywnie wpływać na sytuację odwołującej (płatnika).

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że w art. 47 ust. 1-7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2013 r.) zostały określone zasady dotyczące obliczania i uiszczania

składek na ubezpieczenia społeczne, w tym między innymi: terminy składania deklaracji rozliczeniowych i terminy opłacania składek na ubezpieczenia społeczne dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie (ust. 1 pkt 2); zasady składania deklaracji rozliczeniowych (ust. 2, 2a-e, 3, 3a-c); zasady opłacania składek w tym możliwe sposoby ich uiszczania (ust. 4, 4a-e). Przepis ten także wskazuje (ust. 5 i 6), w jaki sposób powinien być wypełniony dokument płatniczy (powinien zawierać w szczególności informacje o tytule wpłaty oraz okresie, za jaki jest dokonywana, a także informację o danych, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 2 - to jest numery NIP i REGON).

Z kolei zgodnie z art. 47 ust. 7 ustawy systemowej brak możliwości zidentyfikowania wpłaty nie obciąża Zakładu.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny pragnie wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu do wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 r. wydanego w sprawie III UK 137/13 (OSNP 2015/8/113), które to stanowisko Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Wyrok ten został wydany w tożsamym stanie faktycznym, co w przedmiotowej sprawie. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przywołanego orzeczenia wskazywał, że przepis art. 47 ust. 7 ustawy systemowej dotyczy wyłącznie sytuacji, w której wpłata wpłynie na rachunek Zakładu, jednak wobec nieprawidłowego jej oznaczenia, (czyli wobec nieprawidłowej identyfikacji płatności), organ rentowy nie jest w stanie przypisać jej konkretnemu płatnikowi bądź ubezpieczonemu. Za takim sposobem rozumienia art. 47 ust. 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zdaniem Sądu Najwyższego, przemawia przede wszystkim wykładnia językowa (gramatyczna) tego przepisu, ponieważ nie można identyfikować czegoś, czego nie ma.

Jeżeli więc na rachunku organu rentowego nie odnotowano konkretnej wpłaty, to nie można podejmować się jej identyfikacji. Sąd Najwyższy wskazał także, że brak uniemożliwiający identyfikację płatności występuje wówczas, gdy płatnik niedopełni ciężących na nim obowiązków określonych szczegółowo między innymi w treści art. 47 ustępy 5 i 6 ustawy systemowej. Zatem w sytuacji, gdy płatnik składek dokonując wpłaty w sposób nieprawidłowy wpisze datę dokonania wpłaty, błędnie wpisze własny numer identyfikacji podatkowej NIP, numer PESEL lub REGON, a także w sposób niewłaściwy określi tytułu wpłaty i błędnie wskaże okres, za jaki dokonuje wpłaty, to wówczas powstanie brak, który zdaniem Sądu Najwyższego w oczywisty sposób uniemożliwi zidentyfikowanie dokonanej wpłaty. Wpłata wprawdzie wpłynie na rachunek organu rentowego, jednak nie zostanie przypisana do konkretnego płatnika/ubezpieczonego. Taki błąd w identyfikacji płatności, zgodnie z cytowanym przepisem, w ocenie Sądu Najwyższego nie obciąża Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż stanowi efekt niedopełnienia przez płatnika składek ciężącego na nim ustawowego obowiązku. Z kolei w sytuacji, w której określona wpłata nie wpłynie na rachunek organu rentowego, bezprzedmiotowa będzie próba jej „identyfikacji”, gdyż nie można przypisać danemu płatnikowi/ubezpieczonemu wpłaty, której nie ma.

Zważyć należy, że w przedmiotowej sprawie, żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości przedłożonego przez odwołującą potwierdzenia dokonania wpłaty gotówkowej tytułem składki na ubezpieczenie chorobowe za sierpień 2006 roku w urzędzie pocztowym w dniu 14 września 2006 r. (odwołująca przedłożyła oryginał potwierdzenia dokonanej wpłaty na kwotę 166,66 zł). Organ rentowy podkreślał, że wpłata ta nie została jednak zidentyfikowana na koncie płatnika, co oznacza, zgodnie z informacjami uzyskanymi z Departamentu Finansów Funduszy, że wpłata ta nie wpłynęła na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym organ rentowy przyjął, że wpłata nie została dokonana. Konsekwencją tego podejścia była treść zaskarżonej decyzji, w której organ rentowy stwierdził, że B. P. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconej składki na ubezpieczenie zdrowotne za sierpień 2006 r. wraz z należnymi odsetkami. Jednocześnie, mając na względzie brzmienie art. 47 ust. 7 ustawy systemowej organ rentowy, stwierdził, że określony powyżej brak możliwości zidentyfikowania dokonanej przez odwołującą płatności, jest brakiem, który w żaden sposób nie może obciążać organu rentowego.

Z powyższym stanowiskiem organu rentowego, mając na względzie wskazaną interpretację treści art. 47 ust. 7 ustawy systemowej, nie sposób się zgodzić. Z uwagi na powyżej poczynione rozważania, za całkowicie bezzasadny należy uznać podnoszony przez organ rentowy w apelacji zarzut naruszenia art. 47 ust. 7 ustawy systemowej, albowiem przepis ten nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Apelujący błędnie interpretuje treść tego przepisu. W przedmiotowej sprawie brak jest odnotowanej wpłaty na rachunku organu rentowego, zatem skoro wpłaty nie ma, nie można podjąć próby jej „identyfikacji”.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że regulacji zawartej w art. 47 ust 7 ustawy systemowej nie można odnosić do każdej sytuacji, kiedy ZUS nie może stwierdzić wpływu na koncie wpłaty dokonanej przez płatnika i dokonać jej rozliczenia zgodnie z obowiązującymi go przepisami. Przepis ten znajduje wyłącznie zastosowanie w sytuacji, gdy wpłata rzeczywiście znajduje się na rachunku organu rentowego, ale jest opisana w sposób nieprawidłowy i nie można jej przypisać konkretnemu płatnikowi/ubezpiezonemu.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd I instancji zasadnie uwzględnił odwołanie B. P. i w zaskarżonej części zmienił treść wydanej przez organ rentowy decyzji. Jak już wskazywano powyżej, bezsporne jest to, że odwołująca dokonała stosownej wpłaty na rachunek organu rentowego, co potwierdza okazany przez nią dowód wpłaty. Przekaz pocztowy, jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 45 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. prawo pocztowe (Dz. U 2008, nr 189, poz. 1159) ma moc dokumentu urzędowego i wobec przedłożenia potwierdzenia dowodu wpłaty powstało domniemanie, że wpłata została dokonana. Strona pozwana w przedmiotowym postępowaniu, aby obalić to domniemanie powinna w sposób niebudzący wątpliwości wykazać, że wpłaty tej nie otrzymała, bądź, że wpłata ta nie została przekazana do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z obowiązującymi przepisami (określonymi w art. 47 ust. 8 i następnym). Organ rentowy powyższego nie udowodnił, a jedynie wskazał, że nie odnotował płatności na stosownym rachunku płatnika, – co nie oznacza automatycznie, że płatność ta nie została dokonana. Sam fakt, że wpłata nie została odnotowana na rachunku organu rentowego, nie wpłynęła na ten rachunek, wobec tego, że odwołująca przedłożyła oryginalny dowód wpłaty, implikuje jedynie wniosek, że dokonana wpłata nie została w sposób prawidłowy przekazana na rachunek organu rentowego. Okoliczność ta nie może jednak negatywnie wpływać na sytuację płatnika, który nie uchybił swoim obowiązkom. Z powyższych względów nie można, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dezawuować dokonanej przez odwołującą wpłaty składki w placówce pocztowej. Nie można bowiem wyprowadzić wniosku, jakoby skuteczność dokonanej wpłaty składek była uzależniona od jej wpływu na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Innymi słowy nie można w sprawie przyjąć, że odwołująca nie dokonała wpłaty. Ważność okazanego przez nią pocztowego potwierdzenia zapłaty pozwala bezspornie stwierdzić, że odwołująca dokonała należnej za sierpień 2006 wpłaty tytułem składki na ubezpieczenie chorobowe. Wpłata ta wprawdzie nie wpłynęła na rachunek organu rentowego (co wynika z oświadczenia organu rentowego), jednakże nie oznacza to, jak już wskazywano powyżej, że nie została ona dokonana.

Na marginesie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że okazane przez odwołującą polecenie zapłaty i dane w nim zawarte w żaden sposób nie wskazują na to, że gdyby wpłacone środki wpłynęły na rachunek organu rentowego, byłby problem z identyfikacją płatności. Okazane przez odwołującą potwierdzenie zapłaty zostało bowiem opisane w sposób prawidłowy. Na druku wpłaty należności z tytułu składek dokonywanych przelewem na rachunek bankowy wpisano: wysokość wpłaty (kwota 166,66 zł), oznaczono miesiąc, za który jest opłacana składka (08/2006), podano również nazwę, NIP i drugi numer identyfikacji płatnika (w tym przypadku REGON). Odwołująca nie popełniła zatem żadnego błędu przy identyfikowaniu płatności. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jeżeli płatnik wykazuje dokonanie przelewem zapłaty i wszystkie dane są prawidłowe, to nie można go obciążać faktem niedotarcia wpłaty na właściwy rachunek organu rentowego.

Reasumując, Sąd Apelacyjny wskazuje, że odwołująca dokonała stosownej wpłaty na rachunek organu rentowego i we właściwy sposób opisała wpłatę (w tytule przelewu zostały zawarte niezbędne dane pozwalające na zidentyfikowanie płatności). Na potwierdzenie, że stosowna wpłata została dokonana odwołująca przedłożyła oryginał potwierdzenia zapłaty (mający charakter dokumentu urzędowego). Skoro zatem, mimo prawidłowo dokonanej wpłaty, organ rentowy nie odnotował płatności, to w sprawie nie był podstaw do zastosowania art. 47 ust. 7 ustawy systemowej i nie obciążania organu rentowego konsekwencjami wynikającymi z błędnej identyfikacji płatności. Jak już wskazywano powyżej przepis art. 47 ust. 7 można stosować bowiem tylko do wpłat, które wpłynęły na rachunek organu rentowego. Nie stosuje się go natomiast do wpłat, które bezwzględnie zostały dokonane, a nie zostały przekazane na rachunek organu rentowego, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Marek Borkiewicz
---	--------------------	----------------------